

På eget ansvar

På nuværende tidspunkt aner vi ikke, om det arabiske forår går mod sommer og årstidernes normale gang, eller om isvinter sætter ind i nogle af landene. Sikkert er kun, at regionen aldrig bliver den samme igen efter opbrud, som ikke kan gøres ugjorte. Opstanden i Syrien kan måske få særlige langsigtede konsekvenser. Ikke kun på grund af Syriens centrale geografiske placering og mulige indflydelse på Libanon, Irak, Jordan og den palæstinensisk-israelske konflikt. Også fordi Syrien er broen, som Irans indflydelse går over til det arabiske Mellemøsten.

Blandt de forbløffende sider af opbruddene er deres generelt ringe religiøse karakter og fravær af anti-vestlige manifestationer. Demonstranterne har ikke vist den store bitterhed over Vestens støtte til deres diktatorer. De har – om vi så må sige – lagt hovedvægt på fælles demokratiske værdier frem for vestlige regeringers tidligere svigt af netop disse værdier i omgangen med regionens diktatorer. Det er forbløffende modent og storladent. Arabiske unge, der er opflasket med såkaldt antiimperialistiske paroler, har vist sig immune over for den aggressive panarabisme, som de er søgt opdraget til.

Demonstrationerne i land efter land har også været enestående på grund af deres fredelige karakter.

Regimers monopol på vold er ikke søgt fravristet dem. I hvert fald har den fredelige protest indtil nu haft overhånden.

Det varsler alt sammen godt for både en ny forståelse imellem Vesten og den muslimske verden samt for bekæmpelse af fundamentalisme og terror. De arabiske opstande slog Osama bin Laden politisk ihjel, før amerikanske kommandosoldater gjorde det fysisk af med ham. Israel kan gennem fred med palæstinerne være med til at svække de rabiate tendenser i den arabiske verden, men for tiden handler Israel under Benjamin Netanyahu imidlertid stik modsat.

Men det samlede resultat af de hidtidige opbrud er ødelæggende tab for den rabiate lejr, ledet af Syrien og Iran. Det er en åben udfordring af de dogmer, som har forpestet arabisk politisk kultur og plaget Vesten som fordomme.

Arabiske unge har indset, at de kun kommer videre med selverkendelse, selvrefleksion og egen indsats. Det er nok derfor, de er så overbærende over for Vestens medskyld for deres diktaturers år. Det er i sandhed at tage ansvar for egen skæbne. Man kan kun håbe, at Vesten giver dem al tænkelig støtte til det – og så i øvrigt blander sig udenom.

Redaktionen